

Oponentský posudek
na magisterskou diplomovou práci:

Martina Pařízková

Směrnice EU „Televize bez hranic“ – bude druhá revize přínosem pro audiovizuální politiku členských zemí?

Magisterská diplomová práce paní Martiny Pařízkové *Směrnice EU „Televize bez hranic“ – bude druhá revize přínosem pro audiovizuální politiku členských zemí?*, Praha 2006, 100 stran (bez příloh), je zpracována pečlivě, systematicky a s dobrou teoretickou znalostí problematiky. Právě proto se v ní také nevyhnutelně zrcadlí rozpaky, které v odborné veřejnosti panují v souvislosti s pokusem stanovit nový společný regulační rámec vysílání v Evropské unii.

Autorka na základě použitých pramenů i vlastního úsudku identifikovala většinu podstatných problémů této směrnice a její chystané novelizace a místy navrhl poměrně odvážná řešení (např. na s. 20 – otázka společných evropských piktogramů, upozorňujících na pořady, obsahující sex nebo násilí, nebo společné pokyny pro užití skrytých titulků či znakové řeči na pomoc handicapovaným divákům). Její návrhy jsou často osvěživě jednoduché, ale narážejí na problém, s nímž se regulátoři setkávají už déle než dvě desetiletí, totiž na skutečnost, že „Televize bez hranic“ vytváří základní regulační rámec pro oblast, v níž se střetávají desítky národních regulačních předpisů, dlouholetých tradic a zvyklostí, národních kultur. V závislosti na nich se v jednotlivých evropských státech vyvinula různá citlivost televizních diváků k rozličným jevům v televizním vysílání a není možné tuto skutečnost ignorovat. Stačí vzít v úvahu např. jen to, kde v otázce ochrany nezletilých (s. 67 až 68 a dále s. 87 citované diplomové práce) leží hranice přijatelnosti tematických okruhů diskusních pořadů pro děti a mládež pro televizní diváky v Česku a v Polsku, abychom si uvědomili, že každý regulační rámec tohoto typu, aby měl naději na efektivní uplatňování, musí být relativně velmi volný a založený na principu „nejnižšího společného jmenovatele.“

Silnou stránkou hodnocené diplomové práce je kvalita rešerší. Autorka dokázala poměrně podrobně a kvalitně shrnout obsah diskusí o směrnici „Televize bez hranic“ a popsat jejich vývoj. Tam, kde zabývala problematikou, která je pro rozvoj mediálního trhu klíčová, tj. otázku nových technologií a proměn jejich obsahu, narazila ovšem na stejné problémy jako regulátoři sami. Je to nejen otázka definic stávajících technologií, ale také nepředvídatelnost směru jejich dalšího rozvoje. Autorka by pravděpodobně byla schopna přesáhnout rámec kvalifikované rešerše, kdyby se zaměřila na některý dílčí aspekt směrnice, např. na otázku kvót evropské tvorby, respektive produkce nezávislých výrobců, která ji zjevně zaujala (s. 23 až 28). Neuškodila by jí také větší ohleduplnost k pravopisu (viz s. 39: „příspěvky předložily ... provozovatelé vysílání, regulátoři...“). Přes výše uvedené výtky diplomovou práci doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení: VÝBORNĚ.

V Praze dne 14. června 2006

PhDr. Nikolaj Savický

